

свет је један

Ана Кери

ПРАВА РЕБЕКА

Креативни центар

Наслов оригинала

Copyright © Anna Carey 2011

Original Title: The Real Rebecca

First published by The O'Brien Press Ltd., Dublin, Ireland, 2011

Published in agreement with The O'Brien Press Ltd.

All rights reserved.

Serbian©2013 by KREATIVNI CENTAR

За издање на српском језику © Креативни центар 2013

Библиотека *Свет је један*

књига шездесет прва

прво издање

Уредник библиотеке

Дејан Беговић

Уредник издања

Виолета Бабић

Илустрације

Марина Веселиновић

Лектор

Виолета Бабић

Дизајн корица

Душан Павлић

Припрема за штампу

Небојша Митић

Издавач

Креативни центар, Београд, Градиштанска 8

тел.: 011 / 38 20 464, 24 40 659, 38 20 483

www.kreativnicentar.rs

e-mail: info@kreativnicentar.rs

За издавача

мр Љиљана Маринковић, директор

Штампа

Графостил, Крагујевац

Тираж

2.000

ISBN 978-86-7781-985-9

Захвалница ЕАСЕА

Education and Culture DG

Culture Programme

Овај пројекат финансиран је уз помоћ Европске комисије.

Садржај ове публикације одражава искључиво мишљење аутора.

Европска комисија не преузима никакву одговорност за употребу информација садржаних у овој књизи.

Издавач захваљује на финансијској помоћи организацији

Ireland Literature Exchange (фонд за превођење), Даблин, Ирска

www.irelandliterature.com

info@irelandliterature.com

Ана Кери
==

ПРАВА РЕБЕКА

Превела
Мирјана Попов-Слијепчевић

Креативни центар

Понедељак ♡♡♡

Данас је први дан нове школске године и откад сам се пробудила киша не престаје да пада. *Тииично!*, што рече Кас док смо јутрос ишле у школу. Морала је стално да скида наочаре, јер због кише ништа кроз њих није видела. Она каже да је по киши практично слепа и да је то само још један од разлога због којих до рођендана апсолутно мора да набави сочива (мада родитељи сматрају да би требало да сачека још годину дана).

„Али кад мало боље размислим“, рекла је Алис док је Кас педесети пут дрисала наочаре о џемпер, „баш је супер што данас пада киша. Да је сунчано, било би нам још теже што морамо у школу. Овако, треба да будеш срећна, Кас!“

А онда је згазила у бару, која је више личила на језеро, и није више говорила о томе како је баш фино то што пада киша.

И тако се ја, четрнаестогодишња Ребека Раферти, у овом дивном животном добу поново нађох у грозном *Свeјџом Доминику*, где насред часа географије пишем дневник. Госпођица Кели неће то ни

приметити јер опет тртља о погубним последицама глобалног загревања, што јој је омиљена тема. Њој су били посвећени сви прошлогодишњи часови. То је баш згодно, заиста! Госпођица Кели увек се толико узбуди док говори како нам предстоји страшна смрт да је није брига шта радимо на часу, под условом да смо мирни. Алис и ја смо се прво мало дописивале, али се њој онда потрошила оловка, па зато сада пишем дневник. Госпођица Кели је у тоталном заносу, тако да неће ништа приметити. Стварно не знам зашто нам још увек прича о топљењу поларних капа и наступајућем леденом добу. Пре неколико месеци насмрт нас је преплашила. Сви смо се заклели да никада нећемо возити ауто. Лиса О'Хара је извесно време чак одбијала да уђе у очев аутомобил, али је одустала кад су јој рекли да ће без ње отпутовати на одмор у Француску.

Било како било, школа се уопште није променила у протекла три месеца откад је нисам видела. Остала је брлог, као што је одувек и била. У нашем одељењу све су девојке исте, мада се Џеси Мекејџ офарбала у плаво (каже да су родитељи полудели кад су је видели, између осталог и зато што је то платила новцем за нове ципеле), а Ванеса Фин можда је постала још напорнија него раније. Ванесини

родитељи веома су богати и њен је отац очигледно хтео да је упише у приватну школу, пошто није желео да његова ћерка иде у школу са, цитирам, *девојкама које ће, кад одрасну, бити фризерке*. Од тога, по његовом мишљењу, горег нема. Али како у близини не постоји ниједна приватна школа, Ванеса би морала да је потражи у граду. Е, то је већ било предалеко да би је отац свакодневно возио тамо и натраг, имајући у виду и чињеницу да саобраћај загађује ваздух смртоносним гасовима, па је тако Ванеса завршила у *Светом Доминику* с нама, обичним смртницама.

У сваком случају, школа је мање-више иста као што је била. У ствари, једина разлика јесте та што овде више нисмо најмлађе. Урааа! Кас и Алис се слажу са мном да ове из нижих разреда изгледају као да имају пет година. Ми нисмо тако изгледале прошле године, зар не? Ове клинке као да нису довољно одрасле да их пустиш саме у школу.

Питам се да ли су чуле да опаке девојке из старијих разреда воле да гурају првакињама главу у клозетску шољу. Алис и ја смо биле опседнуте тим причама пре него што смо пошле у школу *Свети Доминик*, мада нам је Рејчел рекла да су то све саме глупости. Мислиле смо да нас само уљуљкује у

лажан осећај сигурности, јер то обично раде злонамерне старије сестре, али се показало да је била у праву. Оне из виших разреда нису првакињама гурале главу у клозетску шољу (премда у то нисмо биле сигурне све до Божића). Никада нисмо ишле саме у тоалет како нас нека од њих не би изненада напала и гурнула нам главу у WC.

Опа! Чини се да госпођица Кели губи замах. Дошла је до питања шта да радимо ако преживимо ледено доба, што значи да се ближи крај часа. Боље да завршавам.

КАСНИЈЕ

Ово пишем код куће, далеко од пакла женске школе *Свeйи Доминик*. Ни овде није много боље. Кад сам позвала телефоном Кас, у собу је ушла моја мајка и СТАЈАЛА МИ ЈЕ НАД ГЛАВОМ ДОК НИСАМ СПУСТИЛА СЛУШАЛИЦУ! Каква је то мајка? Хтела би да не разговарам ни са ким. Она и тата уплаћују ми мали кредит за мобилни и ако хоћу лепо да се испричам, морам да користим фиксни телефон. А то, наравно, значи да ми она све време виси над главом и већ после неких пет

минута говори да прекинем разговор. Вечерас је рекла да сам била на телефону дуже од једног сата и да тату и њу то кошта. И да телефонирам колико хоћу онда кад будем сама плаћала рачуне, али дотле ... бла, бла, бла.

Ја сам веома достојанственим гласом рекла: „Мама, Касандра и ја морамо да разговарамо о важним школским питањима. Молим те, изађи“.

Она је одговорила: „Како да не! Разговарале сте о оној глупој серији о богатим клинцима из Лос Анђелеса. Чула сам те из кухиње“.

Ја сам рекла: „Америчка телевизијска драма важна је наставна јединица, драга моја. У овом полугођу изучавамо медије“.

А она ми се само насмејала и рекла: „Па, сигурна сам да ће наставника веома занимати да чује твоје мишљење о – како оно беше? – *невероватној лејоџи Цека Розенберга*“.

Погледала сам је и рекла: „Згодне типове можемо да видимо само на телевизији пошто идемо у женску школу. Молим те, немој да нам ускраћујеш и то задовољство. Цек Розенберг нам је једина романтична инспирација“.

А она се опет насмејала и рекла: „Још минут, Бекс. Упозоравам те“. Отишла је у кухињу да би ми

се тата и она још мало подсмевали, али сам знала да ће прислушкивати како не бих остала на телефону дуже од шездесет секунди. Зато сам морала да прекинем везу. Када би жене које читају њене глупе књиге знале колико је лоша мајка, никада их више не би купиле. Мамине књиге пуне су осећајних мајки које представљају главни ослонац срећне породице. Оне никада не присиљавају своје недужне кћери да прекину разговор кад преко телефона расправљају о томе да ли је Џек Розенберг још увек згодан као што је био у првом серијалу *Кањона Лорел*. (Ја кажем да није; Кас каже да је све згоднији што је старији.)

Једнога дана написаћу експозе о томе каква је стварно моја мајка. То сам једном поменула Рејчел, а она се само иронично насмејала и рекла: „О да! И шта ћеш рећи? Да ти није дозволила да опет направим телефонски рачун од триста евра. Јадна ти!“

„Она је и твоја мајка, Рејч“, казала сам. „Треба ло би и ти да га напишеш.“

А онда се Рејчел уозбиљила и строго ми рекла да треба да будем срећна, јер су наши родитељи супер (мада није тако мислила неколико месеци раније када је нису пустили да с дечком оде у Гластонбери) и да неке девојке имају праве проблеме

с родитељима, много веће него што је прекидање телефонског разговора после једног сата.

Вероватно је у праву, ал' ипак!

Уторак - ☺

И даље пада киша! Питам се да ли је и ово једна од страшних последица глобалног загревања. Рекла сам то јутрос за време доручка и Рејчел ми је одговорила: „Да, Ребека, киша пада два дана узастопно. У Ирској! Право чудо! Мора да је смак света“.

Не би се она с тим шалила да седи на часовима госпођице Кели. Кад почне друго ледено доба, ја ћу бар бити припремљена. Тата ме је подржао рекавши да је глобално загревање нешто што сви треба озбиљно да схвате и да свако треба да дâ свој допринос у заштити наше зелене баштине. А онда је отишао на посао колима која гутају бензин и уништавају животну средину! Могао је баш да оде аутобусом, будући да је колеџ у центру

града. А могао је и да пешачи, јер је био пун енергије. Мислим, ја свакога дана морам да идем пешке у школу, чак и кад пада киша. Он би морао да препешачи само три километра више од мене. Ишла бих пешке и пет километара дневно ако би то значило да неће бити опасности од другог леденог доба.

Мада бих више волела да данас уопште нисам ни отишла у школу (као да сам могла да бирам), јер је било страшно. Мислим, у њој обично није баш забавно, али је данас било посебно грозно. Сада имам новог непријатеља. Заправо, први пут у животу имам непријатеља, али свеједно. Она је наша нова наставница енглеског, госпођа Харингтон. Данас смо имале први час и много сам се радовала јер волим енглески и волела сам нашу стару наставницу, госпођу Ардаг (не само зато што ми је увек давала добру оцену на писменом). Али она је напустила посао да би писала књигу (што мислим да је сасвим океј за једног професора енглеског), а нова наставница је ... па ... не знам шта да кажем.

То је почело док нас је прозивала. Гледала сам кроз прозор размишљајући шта ћу да обучем ако у овом полугођу будемо имали *дан без школске*

униформе и у том тренутку зачух своје име. Рекла сам: „Овде!“ и поново се забленула кроз прозор, мислећи да ће наставница прозвати Клер Ридинг, која је у дневнику после мене. Али она то није урадила. Застала је и рекла: „Ребека Раферти... Ти си ћерка Роузи Карбери?“

Погледала сам је и одговорила: „Ммм, да!“ А онда сам спустила поглед. Сви знају, наравно, да ми је мама књижевница и неке су девојке из мог одељења прошле године правиле вицеве на мој рачун, али се брзо заситиле и ја то више не помињем. Наставници такође знају, али ни они то никада не помињу, осим онда кад ме је госпођа Квин замолила да јој мама потпише књигу за њену болесну мајку.

У сваком случају, очекивала сам да ће госпођа Харингтон наставити прозивку. Али није је наставила. Искезила се као луда и рекла ми: „Баш ми се свиђају књиге твоје маме! Ја сам њен велики обожаваалац. Зато сам ти и препознала име – читала сам о теби у њеним интервјуима. Веома се поноси тобом и твојом сестром, зар не? Како ти се оно зове сестра ... Рејчел, је л' тако?“

Ужаснуто сам је погледала. Али она није обраћала пажњу, јер је очигледно потпуно била опседнута

мојом мајком и вероватно има специјалну тајну собу прекривену њеним сликама. Наставила је да тртља о *дивним ѝричама ѝвоје маме* и о томе како је *Сеоска башиџа* њена омиљена књига. А онда је рекла: „И сигурна сам да су ликови мале Кејти и Рошин засноване на теби и твојој старијој сестри“.

До тог тренутка била сам превише шокирана да бих проговорила, али то нисам могла да прећутим.

„Не“, рекла сам. „Мајка нас никада не користи у својим књигама. Никада!“ Поред тога, мала Кејти и Рошин биле су ирске шампионке у плесу и имале су коврце. Фуј! Најежила сам се од саме помисли да имам неке везе с тим уврнутим клинкама.

Али се госпођа Харингтон само насмејала.

„Ох, сигурна сам да у маленој Кејти постоји делић тебе! Делујеш тако лепршава.“

Била сам толико забезекнута да буквално нисам могла да проговорим.

Нисам хтела госпођи Харингтон ништа више да објашњавам, али сам пожелела да јој кажем да мајку никада не зовемо *мама*. (Кад ме изнервира, зовем је *мајко* или *драја моја*). Било како било, госпођа Харингтон је наставила о томе како се нада да сам од мајке наследила таленат за писање, док су се моје вајне другарице церекале иза потпуно

нових примерака *Великих очекивања*, која радимо за матурски. Хвала богу да се нико од наставника није тако понашао прошле године, кад сам била нова у школи и кад никога нисам познавала осим Алис, јер сада вероватно не бих имала ниједну другарицу (осим Алис, надам се). Госпођа Харингтон се најзад сетила да би то требало да буде час енглеског, а не састанак књижевног клуба посвећен Роузи Карбери, али када се час завршио и када сам покушала да што брже збришем из учионице, она ме је пресрела и рекла ми како се искрено нада да ће од *мамине ћерке* добити лепе писмене саставе.

Не могу целе године (или следећих пет година – о боже, могла би да нам предаје до краја!) да слушам о *маминим дивним књиџама*. Кад би чула како мама псује сваки пут кад схвати да мора нешто да преправи, не би мислила да су тако дивне.

Среда

Данас после школе отишла сам код Кас. Волим да идем код ње; они увек имају лепши хлеб него ми. А њена соба је много боља од моје. Ја заиста, заиста желим да преуредим своју собу, али мама и тата кажу да не могу јер сам то урадила пре само две године. Пошто сам тада имала дванаест година, соба је ужасна. Обојена је у розе и љубичасто и није уопште кул, ни по чему. Кас је ове године уредила своју собу и она је сада феноменална. Има кул ретро лампу из шездесетих и поред кревета модеран тепих. Не могу ипак да јој завидим на лепој соби, јер ми је другарица и заслужује добру лампу (мада је и ја заслужујем, а немам је). Легле смо на тепих и крајње озбиљно разговарале о животу и о томе шта желимо да будемо кад одрастемо (ја: чувена уметница/глумица; Кас: позоришни сценограф; то је помало чудно, јер Кас баш и не иде често у позориште и зато ми није јасно зашто толико жели да се бави сценографијом, али нема везе), што се постепено претворило у разговор о томе који су наставници најлуђи и ја сам јој

признала да мрзим госпођу Харингтон из дна душе. Свакога дана све је гора.

Кас је рекла: „И ја је мрзим. Волела бих да престане да прича о твојој мами“.

„Јеси ли чула шта је данас изјавила?“, упитала сам. „Ооох, види се да си мамина ћерка, зар не? Тако вешто бараташ речима!“

Кас је рекла: „Одвратна је!“

„Знам“, одговорила сам. „Она ми је непријатељ. Мислим да окреће разред против мене!“

„Ма дај!“, рекла је Кас. „Нема шансе. Њу нико не воли, а тебе људи воле.“

„Има шансе“, рекла сам. „Ели О’Махони је данас током ручка направила неку глупу шалу о томе како сам ја мамина девојчица. Мислим, Ели! Шта она одједном има против мене? Веровала сам да смо другарице. Осим тога, она најмање треба да прича о мамама.“ Елина мајка је прави хипик. Постала је хипик осамдесетих, кад то и није било у моди. Али Елину маму за то није брига. Остала је верна својим хипи идејама. Неке је у међувремену прихватио и остали свет – рециклажу, нове материјале, гајење поврћа – тако да испада да је она све време била у праву. За понешто. Али не за све. Често носи одећу с кашмирском шаром и

Зовем се Ребека Раферти, имам 14 година, живим у Даблину и имам рок бенд *Хеј, луџице!*

Само да знате – мама ми је познати писац, али мене стварно не занимају њене досадне књиге за одрасле. Али, замислите, сада је написала књигу о девојчици мојих година и СВИ мисле да сам то ја! Најгоре од свега је то што тако мисли и разносач новина, а он је најзгоднији момак кога сам у животу видела! И тако ме је мама по ко зна који пут поново избламирала. А уз све то, она грозна Карен из мог одељења не престаје да ми се подсмева. И како сад у таквим условима да вежбам са Алис и Кас за Фестивал клупских бендова?! Како?!

9 788677 819859

www.kreativnicentar.rs